

не умре. Заповѣда да не докосва човѣшко око и портрета на скѣпата му дѣщеря. И отъ тогава сѣ покрити и обковани съ черъ коприненъ платъ портретитѣ ѣ въ цѣлата ни страна. Никой до сега не е нарушилъ заповѣдта на царя, когото всички много обичае и почитае. Никой не е посмѣлъ да погледне портрета на пленената му въ морскитѣ дълбочини скѣпа дѣщеря. Прѣвъ ти си позволявашъ това. Какво ще ти е наказанието, самъ царѣтъ ще каже. И азъ съмъ длѣженъ още сега да те отведа при него.

— Води ме! Азъ самъ силно желая това, — извикалъ младиятъ цигуларъ.

Завели го въ двореца. Царѣтъ, като се научилъ, че се е намѣрилъ човѣкъ въ дѣржавата му, който е нарушилъ неговата за-

повѣдъ, станало му много мѣчно. Заявилъ, че тоя човѣкъ не е достоенъ да се яви предъ лицето му и заповѣдалъ да го хвърлятъ веднага въ тъмницата.

Момѣкътъ се помолилъ да му позволятъ да изсвири съ цигулката си само една пѣсень и после да го водятъ, кѣдето желаятъ. И засвирилъ той за мѣката на нещастния царъ и на неговия народъ, за своята мѣка по чудно хубавата пленена царска дѣщеря. Свирилъ и сълзи обливали лицето му.

Затихнали царскитѣ дворци. Спрѣло всѣкакво движение въ тѣхъ. Отъ време на време само въздишки изтрѣгвала дивната пѣсень отъ ония, които я слушали. Слушалъ я съ затаенъ дѣхъ и царѣтъ. И никога до сега никой не му билъ говорилъ за неговата тѣга тѣй, както тая пѣсень.

Когато момѣкътъ спрѣлъ, дълго никой не помрѣдвалъ

отъ мѣстото си. Прѣвъ царѣтъ промѣвилъ: — Доведете свиреца при мене.

Що сѣ говорили помежду си, едни тѣ си знаятъ. Чули само, че цигуларѣтъ, когато излизалъ, казалъ на царя: — Съ тая цигулка морето ще укротя. И утре по това време ще бѣда тукъ съ твоята дѣщеря.